

Не се минало много време и голямо наводнение заляло тези места. Една река, която по-рано текла другаде, сега захванала да тече през тук. Една нощ водата нахлула в колибата на добрия човек. Към сред нощ всички щели да се издавят. Те не усещали нищо и спели спокойно на дървените си легла. Кучетата забелязали това, започнали да лаят, да вият и най-сетне събудили спящите. Всички — и хора и кучета — избягали на близката планина, а на другия ден се запжители към едно заселено място. Тук останали те да живеят и научили всички да си отглеждат малки кученца.

От тогава във всички селски дворове и къщи и във всички отдалечени горски колиби държат кучето за пазач. Когато дойде непознат човек, какъвто и да е той — добър или лош, то лае, за да даде знак на господаря си, че някой иде.

Тъй е станало кучето най-полезното домашно животно.

Превела от немски Цветана Шикова.

Един цар имаше син, когото той от всичко на света най-много обичаше. Неговата жена беше умряла. Тя беше тъй добра, че всички просеци из царството всякога идваха в царския дворец, за да просят милостиня. И когато тя внезапно умря, царя си помисли, че някой от просеците е донесъл лоша болест и се е заразила. Ето защо той заповяда да не пущат вече никакъв просек в двореца.

Веднаж царят играеше със сина си в градината. Беше пролет и дърветата цвяха. Царя подрусваше полека дърветата и щом белите цветове паднеха, той извикваше: „Ето парче захар, яж, синко мой!“ Малкият отваряше устата си а царя за първи път след смъртта на жена си се смееше. В този момент долетя откъм дворецът едно тихо свирене на цигулка. Царя надникна над дуварът и събърча едно челото си. „Просек? Нима моите слуги спят?“

Момчето му, обаче, го замоли: „Ах татко, позволи ми да видя цигуларя!“